

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

ရင်ဂွက်ကလေး

• န • ဒီ • ဝီ • န • • ၁၂၀၀၀

အခန်း (၁)

"အား"

အားခနဲ နာကျင်စူးရှတဲ့ ကောင်မလေး အော်သံနောက်မှာ သူ ခြေလှမ်းတန့်ကာ ရပ်ကြည့်ရင်း သူ့ပယောဂ မကင်းမှန်း သိလိုက်၏။

နာကျင်မှုကြောင့် ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ထိုင်ချလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက ခြေဖမိုးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိအုပ်ရင်း သူတို့ အုပ်စုဘက် ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသံပေါ်ထွက် လာသည်။

"ဒါဘယ်သူလုပ်တာလဲ"

"ဂျေ မင်းတော့ ပြဿနာဝင်ပြီ"

"အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကောင်မလေး အတော်နာသွားပြီကွ"

ဂျင်ကြိုးကိုယ်စီ ကိုင်ထားတဲ့ သက်တိုး၊ မင်းဇံနဲ့ အောင်ဝိုင်းတို့ သုံးယောက် သူ့အပါးကပ်ကာ ကောင်မလေးကို မျက်စပစ် ညွှန်ပြရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆိုသည်။ သူ စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ် သည်။ သူ့လက်ထဲ တန်းလန်းကိုင်လျက်သား ဖြစ်နေတဲ့ ဂျင်ကြိုးကို လုံးကိုင်ပြီး

"ငါလည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ"

"ဟာ အဲလိုချည်း ပြောလို့ မရဘူးလေ"

"မေးနေတယ်လေ ဒီဂျင်နဲ့ ဘယ်သူ ပေါက်တာလဲလို့ "

ကောင်မလေး မေးသံစူးခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည် ။ သက်တိုးတို့ သုံးယောက် ကိုယ်လုံးလေး တွန့်ကာ ကြောက်ရွံ့သလို နောက်ဆုတ် သွားတော့ သူတစ်ကိုယ်တည်း အထင်အရှား ဖြစ်သွားသည် ။

တော်တော်အားကိုးထိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စီးဝိုင်းထဲ ကျွန်ခံ နေရတဲ့ မင်းဇံတို့ ဂျင်သုံးလုံး ပြူးကို သူ့ဂျင်နဲ့ အားတကုန်ပေါက်လိုက်တာ။ ဂျင်သုံးလုံးပြူးက သူ့ဂျင်ကိုယ်ထည်နဲ့ ရိုက်မိပြီး အ ရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်သွားတော့ အမှတ်မထင် လမ်းထဲဝင်လာတဲ့ ကောင်မလေး ခြေထောက်ကို မတော်တဆ ထိသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

"နင် ပေါက်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

ကောင်မလေးဒေါသသံက ပိုကျယ်လာသည် ။

"ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်"

"ဒီကောင် ဂျေ ပေါက်လိုက်တာ"

အားမကိုးရတဲ့ အပြင် မင်းဇံနဲ့ အောင်ဝိုင်း ဖော်ကောင်လုပ်တော့ သူမကျေမနပ်လှည့်အကြည့်

"ဟုတ်တယ်လေ မင်းပဲပေါက်လိုက်ပြီးတော့"

သက်တိုး ထပ်ဆင့် ဖော်ကောင်လုပ်တော့ သူ ငြင်းခွင့်မသာ တော့။ သက်တိုးတို့ ကို ဒေါသ လက်သီးပြပြီး ကောင်မလေးဘက် ပြန်လှည့် သည် ။ ကောင်မလေး ဒေါသတကြီးအကြည့်နဲ့ ဆုံသည် ။

"နင်လုပ်ပြီး နင် ဝန်မခံရဲဘူးလား နင် ယောက်ျားမဟုတ် ဘူးလား"

"ကျစ် ဘာဆိုလဲ"

"ဘာပြောတယ်"

ကောင်မလေးဒေါသက ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ သူ့ရှေ့ ခြေထောင့်နင်း
လျှောက် လာပြီး

"ဒီမှာ နင်ကြောင့် ငါ့ခြေထောက် ဒဏ်ရာရသွားပြီ မမြင် ဘူးလား
ကြည့်လေ"

ဟင်

သူ့မျက်ဝန်းအကြည့် မယုံနိုင်ကာ ကောင်မလေးကို ကရုဏာ သက်ဝ
င်သွား၏။ ခြေဖမိုး ဖွေး ဖွေးပေါ်မှာ ဂျင်ကသံချွန်နဲ့ ဆွဲခြစ်သလို
ဖြစ်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေက ကောင်မလေး တီရှုပ် အ ရောင်လို နီ
ရဲကာ

"ဆောရီးနော်"

"ဘာအခုမှ ဆောရီးလဲ"

နာကျင်မှုက ဝမ်းနည်းသံစွက်တဲ့ ကောင်မလေးအသံ

"မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါဗျာ"

"နင် အခုမှ ဒီစကားပြောတတ်လား"

"ဟို . . . ဟို . . . ဗျာ"

"နင် ဘာမှ မပြောနဲ့ အခု ငါ့ခြေထောက် နာသွားပြီ သွေးတွေလဲ ထွ
က်သွားပြီ အဲဒါ ဘယ်လို ရှင်းမလဲ"

သာမန် မိန်းကလေးဆိုရင် ရှက်ပြီး ဒေါသထွက်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားနိ
င်ပေမယ့် ကောင်မလေး မဖြစ်။ မျက်နှာထား မာတင်းတင်း လေးနဲ့
ပြောနေတာက အာဂမိန်းကလေးလို။

"ပြောလေ"

"ဟို . . . တောင်းပန်ပါတယ် နောက်တစ်ခါ ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး"

"သေလိုက်ပါလား"

"ဗျာ"

"ဘာ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ"

"ကျွန်တော် တောင်းပန်တာပဲ"

"နင် တောင်းပန်တာနဲ့ ငါ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ကောင်းသွား လို့ လား ကြည့်လေ သွေးတောင် ပိုထွက်လာတာ မမြင်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ "

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်မိပြန်သည်။ သွေးက စိမ့်ထွက်ကာ စီးဖြာနေဆဲ။ အာဂမ္ဗျက်နှာပေး နဲ့ တင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး

"ဟို . . . ဟို . . . ဆေးခန်း . . . သွားမလား"

"သွားရမှာ ပေါ့ သံနဲ့ ထိတာလေ မေးခိုင်ပိုးဝင်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ"

သူ နောက်လှည့်ကာ သူငယ်ချင်းတွေကို နှာခေါင်းတွန့်ကြည့် ကာ

"ဆေးခန်းသွားမယ်တဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိ ဘူး" လို့ အမူအရာနဲ့ လုပ်ပြတာ တောင် နားမလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ သူ့အသံ ပိုကျယ်သွားသည်။ ။

" မရှိရင် လည်း ရှိသလိုပဲပေါ့ကွာ"

"ခေါ်သွားလိုက်"

"လမ်းထိပ်က ဒေါက်တာ အကြွေးလည်း ဆေးထိုးပေး တယ်"

"ဟွန်း"

သူ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ထိုသုံးကောင်ကို ကြိတ်ဆဲလိုက်သည်။ ။

အလိုက်ကန်းဆိုးသိသိနဲ့ ဆေးခန်းခေါ်သွားဖို့ ပိုက်ဆံထုတ် ပေးမယ် မရှိဘူး။

"ကဲ နင်တို့ ပြဿနာကို နောက်မှ ရှင်း ငါ့ကို ဆေးခန်း ခေါ်သွားလေ သွေးတွေမြင်ရတာ ဒီမှာ မူးချင် လာပြီ"

ကောင်မလေး သည်းမခံသလိုပြောမှ သူ ကောင်မလေးဘက် ပြန်လှည့်သည်။ ။

"ကဲ လာ လိုက်ခဲ့"

သူ့ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်သွားတော့ ကောင်မလေး ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့်

"နေဦးလေ နင်နည်းနည်းမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး"

"ဆေးခန်းခေါ်သွားနေတာပဲ"

"ဒီမှာ နာနေတာ လမ်းလျှောက်ရင် ပိုနာတယ်"

"ဟ"

"ဟုတ်သားပဲ မင်းကလည်း ဖေးဖေးမမ တွဲ လိုက်လေ"

မင်းဇံ စွတ်ခနဲပြောတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား တာ သူ သတိထားမိသည်။ ။ ကောင်မလေးလက်ကို တွဲဖို့ လုပ်တော့

"မတွဲနဲ့ "

ကောင်မလေးရဲ့ ရှက်ရွံ့သံကြောင့် ဟိုသုံးကောင် ကြိတ်ရယ်ကာ လက်ဟန်နဲ့ တွဲလေလို့ အကြံ တောင် ပေးပြန်သည်။ ။ ဒီလို နေရာကျတော့ အားကိုးထိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်း

"မင်းပဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဆို"

"အေး"

"အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တွဲခေါ်တာလေ"

"ဟွန်း နင်တွဲတိုင်း ငါက အတွဲခံရမတဲ့ လား"

"အောင်မာ အဲဒါဆို မင်းဘာမင်း လမ်းလျှောက်လာပေါ့"

"မလျှောက်နိုင်ဘူး ဆိုကြားခေါ်ပေး"

"ဟာ"

သူနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ဟကာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"ခေါ် . . . ဆိုကြား ခေါ်ပေး"

"ကျစ် ဆေးခန်းပြဖို့ တောင် ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဆိုကြားပါ ခေါ်ပေးရမယ် ဟုတ် လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ခေါ်ပေးရမယ် နင့်ကြောင့် ငါ့ခြေထောက် ဒဏ်ရာ ရတာ"

အောက်နှုတ်ခမ်းပါးကို မကျေမနပ် သူ ဆွဲကိုက်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ . . . ဆိုကြားလာပါဦး"

လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ဆိုကြားကို ကောင်မလေးပဲ လှမ်းခေါ် လို

က်သည် က သူ့မျက်နှာပြင် ကို မှောင်သွားစေသည်။ ။

"မင်းကွာ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး"

"ဘာလို့ နင်က ပိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာရမှာ လေ နင့်ကြောင့် ခြေထောက် ဒဏ်ရာရတာ ဒီဒဏ်ရာ ကြောင့် ငါ့အလုပ်ပျက်တော့မယ် ငါ့အလုပ်ပျက် ရင် ငါ့မိသားစု ဒုက္ခရောက်မယ် နားမလည်ဘဲနဲ့ နင် ကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး ဟွန်း ငါမကျေနပ်လို့ ရပ်ကွက်ရုံးတိုင်လိုက်ရင် နင် လျော်ကြေးပါ ထပ် စောင်းပေးနေရဦးမယ် ဘာမှတ်နေလဲ"

တစ်ရှိန်ထိုး လွတ်ချလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးစကားလုံးတွေက သူ့ကို ကော့ခနဲ ဖြစ်သွားစေ သည် ။ ဆံပင်အားလုံးကို နောက်မှာ သိုးမွှေး ဝှင်း နဲ့ စည်းချထားသောကြောင့် ကောင်မလေးမျက်နှာ ပြောင်ရှင်းရှင်းက ပြောရင်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အနေ အထားဆိုတော့

"ကဲ ကဲ မင်းသဘော"

သူ အလိုမကျ ရွတ်တဲ့ အချိန်မှာ အနားရောက်လာတဲ့ ဆိုက္ကား ပေါ် ကောင်မလေး တက်ထိုင် ပြီးသား။

ဟွန်း လမ်းထိပ်က နီးနီးလေးရယ်။

သူ့ကို တွဲသွားရင် ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ။

"နင်လည်း ဆိုက္ကားပေါ်တက်"

"မတက်ဘူး"

"မတက်လို့ ရမလား နင် ထွက်ပြေးသွားရင်ကော"

"အောင်မာ"

သူ့ကို အထင်သေးသလို ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒေါသ တကြီး

ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

"ယုံရတာမှ မဟုတ်တာ"

"တောက်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒီမှာ မင်း သိပ်ပြီး မယုံသင်္ကာမပြောနဲ့"

"အပြောမခံချင်ရင် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့"

"မင်းကွာ"

ကောင်မလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာ
နီတွတ်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာသိလို့ ကောင်မလေး
တမင်ဖိပြောနေတာက ခံပြင်းစရာ။

"ဂျေ တစ်ခါတည်းလိုက်သွားလေ"

"ဟုတ်သားပဲ မင်းကလည်း"

"ဆိုက္ကားကို နှစ်ယောက်ကျောချင်းကပ် စီးရတာ နည်း သလား"

အရေးထဲ မီးလောင်ရာ လေပင့်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်
ကို သူ ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ထဲက ဂျင်ကြိုးနဲ့ လှမ်းပစ်မိ
သည်။

"ဆိုက္ကားပေါ် မြန်မြန်တက်လေ ခြေထောက်နာလှပြီ"

ကောင်မလေး ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောနေတော့ သူ မတက်ချင်ဘဲ ဆို
က္ကားနောက်ခုံမှ သူမနဲ့ ကျော ချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

"အနီးဆုံးဆေးခန်းကို မောင်းပါရှင်"

ကောင်မလေးပြောတာနဲ့ ဆိုက္ကားဆရာ ဘီးတစ်ပတ်ချင်း နင်း၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်မှ မရှိ။

ဘာတတ်နိုင်မလဲ။

ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဖြစ်စေတော့ပေါ့။

အခန်း (၂)

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဆောင်း"

ခြေဖမိုးပေါ် ပတ်တီးဖြူဖြူ စည်းထားတဲ့ ညာဘက်ခြေတစ်ဖက် ထောင့်နှင့် လျှောက်လာတဲ့ ဆောင်းကို မြင်သည် နှင့် သက်မာ လှမ်းမေး လိုက်သည်။ ။

"မမြင်ဘူးလား"

ဆောင်းက ဘာကို အလိုမကျမှန်းမသိ ပွင့်ခက်အဝါလေး ယှက်ဖြာနေတဲ့ စကတ်ထဘီစလေး ကို အသာပင့်မ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုတော့ သက်မာ မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး

"မြင်လို့ မေးတာပေါ့"

"မြင်နေပြီပဲဟာ"

"မမေးနဲ့ ဟေ့ နောက်တော့ ဆောင်းသာဆောင်း ပြောလိမ့် မယ် မာကိုက အလိုက်ကန်းဆိုး မ သိဘူး"

တစ်ဖက်ကောင်တာမှ ရွှေအိ အမြင်ကတ်သလို လှမ်းပြောတော့ ဆောင်းမေးဖူးလေး ငေါ့ ဆတ်လိုက်သည်။ ။

"အေး ဟုတ်တယ် မေ့သွားလို့ မမေးတော့ဘူး"

သက်မာဆိုတော့ ရွှေအိက ကျေနပ်သလို ပြုံးသည်။ ။ ဆောင်းက

မပြုံးနိုင်။ ထဘီစလေးချကာ ကောင်တာအနောက် လှည့်ဝင်ကာ လွယ်အိတ် အဖြူရောင်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပြီး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

သက်မာနဲ့ ရွှေအိက ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ကွယ်ပိတ်၍ ရယ်သည်က ဆောင်းစိတ်ကို ပို၍ မ ကျေမနပ် ဖြစ်စေသည်။

"မကောင်းဘူး မာတို့ နှစ်ယောက်လုံး မကောင်းဘူး"

"ဟွန်း ဖြစ်ရပြန်ပြီ မာတို့ က ဘာမကောင်းတာလဲ"

"နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာက အိတို့ ဘက် ပတ်လာပြန်ပြီ"

"ပတ်ရမှာ ပေါ့"

ဖန်စီပစ္စည်းအရောင်းကောင်တာနောက်မှာ ဆောင်း ထိုင်ခုံ တစ်လုံး ဆွဲထိုင်ချလိုက်သည်။

အလှကုန်ရှိုးကွေ့စနောက် ရပ်နေတဲ့ သက်မာက ကောင်တာမှာ ထိုင်တဲ့ အိကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ပ ခုံးတွန့်သည်။

ဆောင်းတော့ ပြဿနာသယ် လာပြီဆိုတဲ့ သဘော။

"ခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင်တို့ ကြောင့် "

"အလို"

သက်မာနဲ့ ရွှေအိ တအံ့တဩ ရင်ဘတ်ပြိုင်ထုမိသည်။

"ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ် အိတို့ ကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ရှင်တို့ ဆီသွားရင်း အခုလို ဒဏ်ရာရခဲ့တာ"

"ဘယ်လို မာတို့ ဆီ သွားရင်းနဲ့ "

"ဆောင်းရယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ"

မာက စတက်ဆံပင် ပခုံးတိုက်လေးကို လက်ဖျားနဲ့ နောက်ဘက် တစ်ခါသပ်ရင်း တစ်ခွန်းဆို သလို အိက နှုတ်ခမ်းပါးတွန့်ရင်း စိတ်ရှုပ်သလို မေးပြန်သည်။ ။ ဆောင်း မကျေမနပ် သက်မချရင်း

"မနေ့က ရှင်တို့ ပဲ လာခဲ့ မလာရင် သူငယ်ချင်း မတော် တော့ဘူးဆို "

"အင်းလေ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်ခါတလေဆုံပြီး စကားပြောရင်း တစ်ခုခုလုပ်စားဖို့ မာတို့ စီစဉ်ပြီးခေါ်တာလေ"

"ဆောင်းမလာလို့ အိတို့ အစီစဉ် ပျက်သွားတာလဲ ထည့်ပြော ဦး အဲဒီပျက်ကွက်မှုအတွက် သူ ငယ်ချင်းစာရင်း ဖျက်လို့ ရတယ် ဆောင်းရဲ့ နားလည်လား"

"အောင်မာ"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဘာမှ မသိဘဲ မပြောနဲ့ မာ ရှင်တို့ ဆီလာရင်းနဲ့ ခုလိုဖြစ်တာ"

"လာရင်းနဲ့ "

ရွှေအိတို့ နှစ်ယောက် မယုံသလို ပြိုင်တူရွတ်တော့ ဆောင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် တွန့်ကာ ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ရှင်တို့ လမ်းထဲလည်း ဝင်ရော ဒဏ်ရာလည်း ရရော"

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဆောင်းက ညာပါမလား ရှင်တို့ လမ်းထဲမှာ ဂျင်ပေါက်တဲ့ အုပ်စု လက်ချက်နဲ့ ဆောင်းခြေဖ ဝါးဒဏ်ရာ ရသွားတာ"

"ဒါဆို ဆောင်း တကယ်လာတာပေါ့"

"လာခဲ့လို့ ဒဏ်ရာရတာဆိုနေမှ ဟွန်း မလာဖို့ တောင် ကောင်းတယ်"
"

ဆောင်းက ပန်းရောင်ပြေပြေလေး ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို အတန်ကြာ စုထားမိသည်။ ။ ခုမှ သက်မာနဲ့ ရွှေအိ မျက်နှာပေး အရောင် ပြောင်းပြီး ဆောင်းအပါး ကပ်လာသည်။ ။

"မာတို့ က ဆောင်းမလာဘူးထင်လို့ ကျိန်ဆဲမိသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် ခြေထောက်နာတာ မြင်တော့ အိတို့ ကျိန်စာ မိပြီ ထင် နေတာ ဒါဆို မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

"ဟွန်း အတော် ခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှင် တို့ ကြောင့် ဆောင်းခံရတာလေ"

"သိမှ မသိဘဲ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဆောင်းမျက်စောင်းက တစ်လှည့်စီ ထိုးမိပြန်သည်။ ။

"ကဲပါဟယ် မသိလို့ ပါ"

"မျက်စောင်းချည်း ထိုးမနေနဲ့ ဆောင်းမျက်လုံးလှလှလေး စွေသွား ဦးမယ်"

"စွေပစေ"

"မျက်လုံးစွေစွေနဲ့ မလှပဲ ဖြစ်သွားပါ့မယ် ဆောင်းရယ် ဟင်း ဟင်း"

"တော်ပါ ခုမှ မျက်နှာချိုသွေးမနေနဲ့ ဒီမှာ နာနေသေးတယ် ဂျင်ရဲ့ သံ ချွန်က အကြောနေရာကို ထိသွားတာလေ"

ပတ်တီးစည်းထားတဲ့ ခြေဖမိုးကို သက်မာ စာနာစွာ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

"နာနေရင်လည်း တစ်ရက်နားလိုက်ပေါ့ ဆောင်းရယ်"

"ဟုတ်သားပဲ ဆောင်းရယ် တစ်ရက်တလေ နားလိုက်ပေါ့"

"မနားချင်ပေါင်"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ရှင်တို့ က သူငယ်ချင်းသော ဘာသောဆိုတာ ငဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ပျက်ရက်အတွက် လစာထဲက နှုတ်နေရင် ဆောင်းပဲ အဆင် မပြေဖြစ်မှာလေ"

ဒီဆိုင်က ရွှေအိနဲ့ သက်မာ စပ်တွဲဖွင့်ထားတာ။ ဒီဆိုင်ဖွင့်တာက လည်း အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေ တဲ့ ဆောင်းဘဝရဲ့ အဆင်မပြေမှုကို ပုံပိုး ချင်လို့ ဖွင့်တာလေ ဆောင်း ခုလိုပြောတော့ အိနဲ့ မာ မျက်နှာ ပျက်ကာ

"ဆောင်း အဲလိုပြောတော့ မာတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာ ပေါ့"

"ဟုတ်သားပဲ ဆောင်းရယ် ဆောင်းမလာနိုင်လို့ မလာတာ ဘာဖြစ်လို့ လစာထဲက ဘာလို့ ဖြတ်ရမှာ လဲလို့ "

"သဘောပြောတာပါကွယ်"

ဆောင်းလေသံကို ပြန်လျော့ပြောလိုက်ရသည်။ ။

"အဲလို မပြောနဲ့ ဆောင်းရယ် မာတို့ က ဆောင်းကို သာမန်အရောင်းစာရေးမတွေလို သဘော ထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ဟုတ်တယ် ဆောင်း ဒီကွင်းနံ့စင်တာက မာနဲ့ အိ ပိုင်တာ မှန်ပေမယ့် ဆောင်းရဲ့ အတွေးအ မြင်နဲ့ လက်တွေ့ကျ လုပ်နေတာလေ ဆောင်း

မပါရင် ဒီစင်တာ အောင်မြင်မှာ မှ မဟုတ်တာ ဒီလိုခွဲခြား မပြော ပါနဲ့ ဟာ မာနဲ့ အိက ငွေအားစိုက်တာ ဆောင်းက ဈေးကွက်ကို နားလည်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိ တာလေ ဆောင်းရဲ့ အရည်အချင်းအတွက် ကွင်းနံစင် တာ က ဆောင်းလည်း သုံးချိုးတစ်ချိုး ပိုင်တယ် လို့ အိ အစကတည်းက ပြောထားသားပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းနဲ့ မာလည်း ကျေနပ်တယ်လေ သူငယ်ချင်းချင်း သွေးကွဲစကားမပြော ပါနဲ့ ဆောင်းက သာမန်အရောင်း စာရေးမ မဟုတ်ဘူး လေ"

သူငယ်ချင်းတွေက ဆောင်းကို ငဲ့ညှာပြီး အခွင့်အရေး ပေးပေ မယ့် ဆောင်း မလိုချင်။ ဆောင်းက ကွင်းနံစင်တာရဲ့ သာမန်လခစား ဝန်ထမ်းလိုပဲ အလေးထားကာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင် တာ လေ။

စင်တာကို ဝန်ထမ်းအားလုံးထက် စောပြီးလာတတ်တာ။

ဒီနေ့မှ ဆေးခန်းဝင်ပြုရလို့ နောက်ကျသွားတာ။

"ဆောင်းကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အတွက် ဆောင်း ဝမ်းသာ ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဆောင်းက သာ မန်ဝန်ထမ်းပါပဲ ဒီနေ့ ဆေးခန်းဝင်ခဲ့ ရလို့ နောက်ကျသွားတာ"

"ဆောင်း တစ်ရက်နားလည်း လခထဲက မဖြတ်ပါဘူးဟယ် တကတည်း"

"နားဖို့ မှ မလိုဘဲ မာရယ်"

"ခြေထောက်နာနေသေးတယ်ဆို"

"ဆေးနှစ်ကြိမ်ထိုးပြီးပြီ ဆေးလဲသောက်ထားတယ်"

ဆောင်းက ငွေကြေးမချမ်းသာပေမယ့် မာနက ခပ်ကြီးကြီး အခွင့်အ
ရေးဘယ်လောက်ပေး ပေး မယူတတ်တဲ့ သမာဓိမလေး။ ဆောင်းလို သ
မာဓိမလေးရထားလို့ ကွင်းနံစင်တာက အခြားပြိုင် ဘက် အရောင်းစင်
တာတွေထက် နာမည်ရနေတာလေ။

"ကဲ ဆေးသောက်ထားရင်လည်း နားနားနေနေ နေပါဟယ်"

"ရပါတယ်"

"ရတယ် မလုပ်နဲ့ ဆောင်း ဒီနေ့ ကောင်တာထိုင်"

"ဒီနေ့ မဟုတ်ဘူး ခြေထောက်ဒဏ်ရာမကောင်းမချင်း ကောင်တာ
ထိုင် ဒါအမိန့်"

သက်မာနဲ့ ရွှေမိ ငဲ့ညှာတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ အတင်းအကျပ် ပြောကာ
ဆောင်းကို ကောင်တာမှာ ထိုင်စေသည်။ ။

"ရပါတယ်ဟယ် ရှင်တို့ လည်း "

"ရှင်တို့ လာမလဲနဲ့ ဆောင်းပဲပြောတယ် မဟုတ်လား မာ တို့ ကြောင့်
ခြေထောက်ဒဏ်ရာရ တယ်လို့ "

"အင်းလေ မာတို့ ဆီလာရင်း ဖြစ်တာပဲ"

"အေး အဲဒါကြောင့် မာတို့ ကြောင့် ရတဲ့ ဒဏ်ရာက မာတို့ ပိုင်တယ်
ဟုတ်တယ်နော် အီ"

"ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ကောင်တာထိုင် မငြင်းနဲ့ "

ရွှေအိနဲ့ သက်မာက ဇွတ်ငြင်းလို့ မရတော့လည်း ထိုင်ခုံမှ ထကာ
ကောင်တာနောက်က ဆိုဖာ ခုံမှာ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောင်း
ထိုင် ရသည်။ ။

"နေပါဦး ကလေးတွေ လက်သံအဲသလောက် ပြင်းသွား သလား"

"ဘာလဲ အိ"

"ဂျင်နဲ့ ထိတာဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"မာတို့ လမ်းထဲက ကလေးတွေ အဲသလောက် လက်သံပြောင် သတဲ့ လား"

"အမလေး ကလေးတွေဆို ဘိုကေဆွဲပြီး တောက်နဲ့ မြည် အောင် ခေါက်ပစ်လိုက်ချင်တာ က လေးတွေမဟုတ်လို့ ပေါ့"

"ဘယ်လို ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဆို လူကြီးတွေပေါ့ ဘယ်လူကြီးတွေက ဂျင်ပေါက်တမ်း ကစားပါ လိမ့်နော် လမ်းထဲ ရောက်ရင် စုံစမ်းပြီး ဆုံးမစကားပြောဦးမှ "

အိက လူကြီးသူမဟန်မျိုးနဲ့ လက်ညှိုးလေးထောင် ပြောပြန် သည် ။

"ဟုတ်တယ် အိ ဒီညနေအပြန် သူငယ်နာမစင်ဘဲ ဂျင်ပေါက် တမ်း ကစားတဲ့ လူကြီးတွေကို စုံ စမ်းပြီး ရပ်ကွက်ရုံးတင်ပြီး ဆုံးမခိုင်း ရမယ် "

အိနဲ့ သက်မာက တစ်လမ်းတည်း အိမ်ချင်းကပ်နေတာမို့ ဆောင်းဘ က်က နာကာ မကျေမနပ် ရွတ်နေခြင်း။ ဆောင်းပြောဖို့ အချိန်မရအောင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်ရာစွတ်ပြောနေတာလေ။

"ဘယ်ရုံးမှ မတင်ပါနဲ့ မာရယ်"

"ဟ လူကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး"

"လူကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး လူငယ်တွေ ရှင်းပလား"

"လူငယ်တွေ"

"ဟုတ်တယ် လူငယ်လေးယောက် တစ်ယောက်မှ အပိုးကျိုးတဲ့ ပုံတွေ မဟုတ်ဘူး "

"ဟေ"

သက်မာနဲ့ ရွှေအိ အကြည့်ချင်း ဆုံသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သုံးယောက်က ကြောက်သလိုလို ဘာလိုလို မျက်နှာပေးနဲ့ အနောက်ကနေ ပင့် ပေးတာ အဲဒီတစ်ယောက်က ရှောင်ဖယ် ဖယ်နဲ့ တာဝန်မယူချင်သလိုလိုနဲ့ ဘာရမလဲ ဆောင်းကို ဒီလို လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိသွားအောင် လုပ်ပြခဲ့တာလေ"

"ဘာ ဘယ်လို လုပ်ပြခဲ့တာလဲ"

"ဆေးခန်းပို့ခိုင်းလိုက်တာပေါ့"

"ကောင်းတယ် အဲသလို လုပ်မှ "

အိနဲ့ သက်မာ ပြိုင်တူမှတ်ချက်ပေးသည်။ ။ ပြီးမှ စဉ်းစား သယောင်ငြိမ်သက်သွားပြီး

"နေပါဦး မာတို့ လမ်းထဲမှာ လူငယ်တွေ ဂျင်ပေါက်တမ်း ကစားလေ့မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းရဲ့ ဂျင်ပေါက်တာက အန္တရာယ် ရှိတတ်လို့ ဘယ်သူမှ မကစားဖို့ တား ထားတာလေ"

"လမ်းထဲက ကလေးတွေတောင် မဆော့ရဘူး လူငယ်တွေဆို ပိုတောင်မဆော့သေး"

"အမလေး အိရယ် ဆောင်းကပဲ လိမ်ပြောသလိုလို ဖြစ်နေပြီ"

" မဟုတ်ဘူး ဆောင်းရယ် အံ့ဩလို့ ပါ နေဦး လမ်းထဲက ကောင်
တွေကို မေးဦးမှ "

"မေးပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ဟဲ့ ဆောင်း ဒဏ်ရာရတာကို ငြိမ်ခံနေလို့ ရမလား"

ဆောင်းအတွက် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဖြစ်နေတဲ့ သက်မာနဲ့ အိကို ဆော
င်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့် မိပြီး

"ဆောင်းကလည်း ငြိမ်မခံခဲ့ပါဘူး အဲဒီကောင်ကို အမိဆွဲပြီး ဆေးခ
န်းအရောက်ခေါ်သွား တယ် ဆေးဖိုးကျသင့်ငွေကို ရှင်းခိုင်းခဲ့ တယ်လေ
အောင်မာ အဲဒီကောင်က မျက်နှာပြောင်တယ် ပိုက် ဆံတစ်ကျပ် မှ မရှိ
ဘူးဆိုပြီး ငြင်းတာ ငြင်းပေါ့ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်ကို အကြွေး မှတ်
ခိုင်းလိုက် တာလေ မှတ်ခိုင်းပေါ့"

အိတို့ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ပို၍ ပြူးသွားသည် ။

"ဆောင်းလည်း ပထမ အိတို့ ကို ခေါ်ခိုင်းမလို့ ပဲ ဆရာဝန်က ရတ
ယ် ရတယ် ဆိုတာနဲ့ ခေါ်မ ခိုင်းတော့ဘဲ သူ့ကို တက္ကစီငှါးခိုင်းပြီး
လှည့်ပြန်ခဲ့တာ တက္ကစီသမားကိုလည်း သူက အကြွေးပဲတဲ့ လေ သူ့ဘာ
သူ ဆရာဝန်ရော ဆိုက္ကားခရော တက္ကစီခရော အကြွေးပဲ ထားတာ
ဆောင်း ကတော့ ကျေနပ် တယ် သူ့ကြောင့် ရတဲ့ ဒဏ်ရာအတွက် သူ
တာဝန်ယူတဲ့ အတွက်လေ"

အိတို့ မျက်လုံးနှစ်စုံ ပြူးနေရာမှ မျက်ခွံမှေးကျကာ သက်ပြင်း ပြိုင်
တူချသည် က သူ့ကို သိနှင့် သလိုလို။

"အင်း အကြွေးဂျေပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ဘာလဲ အိရဲ့ အကြွေးဂျေဆိုတာ"

ဆောင်းမျက်ဝန်းက သိလိုစိတ်နဲ့ ဝင့်ခနဲ မေးတော့ အိ ခုံလွတ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

သက်မာက ရှိုးကွေ့မှန်ဘီရီပေါ် လက်ထောက်ကာ ဆောင်းကို ကြည့်ပြီး

"အရပ်မြင့်မြင့် မျက်နှာသွယ်သွယ် ဆံပင်ဂုတ်ထောက်နဲ့ ကောင် မဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နဲ့ "

"အဲဒါ အကြွေးဂျေ အစစ်ပေါ့"

"ဘာလဲဟ အကြွေးဂျေ အစစ်ဆိုတာ"

"အဲဒီဂျေက ဘာလုပ်လုပ် အကြွေးချည်းပဲ အဲဒါကြောင့် အကြွေးဂျေလို့ နာမည်တွင် နေတာ"

ဟွန့် ဆောင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းရဲ့ လမ်းထဲက ကွမ်းယာဆိုင် လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ဘီလီယက်ခုံ ဆိုင်ရှိ သမျှ အကြွေးထူလျစ်နဲ့ လေ"

"ဟွန်း ယောက်ျားတန်မဲ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲသလောက် အကြွေးပိုင်းနေတာသိလျက် အကြွေးရောင်း ရဲတဲ့ ဆိုင်တွေလည်း ပေးရဲသေး တယ် နော်"

"ခုလည်း ဆေးခန်းနဲ့ တက္ကစီသမားကို အကြွေးထပ်တိုးပြီပေါ့ ကောင်းတယ် အကြွေးတွေ ပတ်ချာဝိုင်းပိတ်ပြီး သူ့ကိုဖြုတ်ပါစေ"

ဆောင်းက အားတက်သရော ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်။ သက်မာနဲ့ အိ ဆောင်းကို ပြိုင်တူ ကြည့်ပြီး

"ဆောင်းက သူ့ကိုကြွေးရှင်တွေ ဝိုင်းဖြုတ်စေချင်တာလား"

"သူစရိုက်ကြောင့် သူ့ကိုဖြုတ်မှာ လေ ဖြစ်ပေပေါ့ လူငယ်လေး ဖြစ်ပြီး အကြွေးထားတာ မရှက် ဘဲနဲ့ "

"အင်း ဟုတ်တယ် လူငယ်ဖြစ်ပြီး အကြွေးလုပ်ရဲတာ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် ဒါပေမဲ့ ဂျေကိုဆို ရင် ဘယ်သူမဆို အကြွေးပေးဖို့ ရက်ရောကြတာ"

ဆောင်းကိုယ်က မတ်ခနဲအံ့သြ ကြွတ်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ "

"အဲဒါတော့ မသိဘူး"

"ဟွန်း"

ဆောင်း မနှစ်မျိုးစွာ နှာခေါင်းတွန့်တော့ သက်မာ အလေး အနက် ဦးခေါင်းဆတ်၍

"ဟုတ်တယ် ဆောင်းရဲ့ ဂျေက အကြွေးမှတ်လိုက်ဆို အားလုံးက ပြီးပြီးချည်း ခေါင်းညိတ် တာလေ ဘယ်သူမှ ဟင့်အင်းလို့ ခေါင်းမခါဘူး"

"အေးလေ အဲလို ခေါင်းမခါတာက ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အဲဒါတော့ အိတို့ လည်း မသိဘူး"

"ဟွန်း"

"တကယ်ပြောတာ"

"သူ့မိဘကြွေးလိုက်ဆပ်ပေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ဆောင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ ထင်ကြေးပေးတော့ သက်မာတို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ခေါင်းရမ်းပြီး

"ဘယ်သူမှ လိုက်မရှင်းဘူး"

"ဟွန်း ဘယ်လိုချည်းလဲ နေပါဦး သူ အဲလို ကြွေးတွေ ဝိုင်းနေတာ မိဘတွေ မဆုံးမဘူးလား"

"ဆုံးမတယ်လေ အိမ်ပေါ်က နှင်ချထားတာတဲ့ ဂျေအကြောင်း အဲဒါပဲ သိတယ်"

"ဟွန်း တစ်လမ်းထဲ အတူနေပြီးတော့"

"တစ်လမ်းထဲ အတူမနေပါဘူး"

"ဒါဆို သူ ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ဘယ်မှာ နေလဲ မသိဘူး သုံးလလောက်ရှိပြီး လမ်းထဲမှာ တွေ့နေတာ သက်တိုးတို့ အလုပ် လက်မဲ့ သုံးယောက်နဲ့ ပေါင်းနေတာ သက်တိုးတို့ နဲ့ ပဲ အတူနေတာ မိဘက အိမ်ပေါ်ကနှင်ချလို့ သက်တိုးဆီ လာနေလို့ တွေ့ရတာ"

"ရှင်တို့ လည်း သတိထား တော်ကြာ ရှင်တို့ ဆီက ပိုက်ဆံ ချေးနေဦးမယ်"

ဆောင်း မနှစ်မျိုးစွာ ခပ်ကျစ်ကျစ်လေး ပြောလိုက်မိသည်။ ။

"သက်တိုးတို့ သုံးယောက်လည်း ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေါင်းနေမှန်း"

မသိဘူး အိ မတွေးတတ် တော့ဘူး နောက်ပြီး ဂျေ အကြွေးအားလုံးက အဲဒီသုံးကောင်ပေါ် ပုံကျလာမှာ သေချာတယ် "

"ကောင်းတယ်လေ တုံးတဲ့ ကောင်တွေ ခံပစေပေါ့"

သက်မာက ကောင်းချီးပေးပြန်သည် ။

"အင်းလေ ဘယ်ကမှန်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ သူကို လက်ခံထားပြီး အကြွေးတွေ ပေးနေတာ သူ ထွက်ပြေးသွားရင်း မင်းဇံတို့ သုံးကောင် လှလှချည်းခံရတဲ့ အခါ အိတော့ အားပါးတရ အော်ရယ်ဦး မှာ "

ဆောင်း သက်ပြင်းချမိသည် ။ ဘယ်လိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ ရတာလဲ နော်။

"ကံကောင်းလို့ ပေါ့ ဆောင်း အမိဖမ်းပြီး ဆေးခန်းအရောက် ခေါ်သွားနိုင်တာလေ"

"ဆောင်းကတော့ ဘာကိုမှ အကြွေးမထားဘူး ဖြစ်လာသမျှ လက်ငင်းရှင်းရမှ လေ"

"ကောင်းတယ် အဲဒီတော့မှ ဂျေမှတ်သွားမှာ "

မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ပြောလိုက်တဲ့ ဆောင်းကို သက်မာနဲ့ ရွှေအိ အမှတ်အပြည့်ပေးသလို ကြည့်သည် ။

ဆောင်းက အကြွေးအတင်မခံဘူးလေ။

အခန်း (၃)

"ဂျင်ပေါက်စို့ကွာ"

အောင်ဝိုင်း အားတက်သရော အဖော်စပ်တော့ သူ နှာခေါင်းက
တွန့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွာ"

"ဂျင်အပေါက်ကောင်းလို့ ခံလိုက်ရတာ မင်းအမြင်ပဲ"

"ဟုတ်သားပဲ အောင်ဝိုင်းရာ"

မင်းဇံက နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဂစ်တာကို လှမ်းယူရင်း ပြောတော့ သ
က်တိုးလည်း ခေါင်း ဆတ်၍

"တော်တော်စွာတဲ့ ကောင်မလေး"တဲ့

အိမ် ကြမ်းခင်းအလယ်မှာ ချထားတဲ့ ပဲခြမ်းသုတ်ပန်းကန်ကို သူ လှ
မ်းယူ၍ အောင်ဝိုင်းနဲ့ အ ပြိုင် တစ်ဖွန်းခပ်စားရင်း

"စွာတာ မဟုတ်ဘူး လူတတ်ကြီးဆန်ဆန် ပြောတတ်တာကွ"

"ဟုတ်တယ် ဂျေပြောသလို လူတတ်ကြီးဆန်ဆန် ပြောတတ် တာ"

မင်းဇံက ကြမ်းခင်းပေါ် ထိုင်ချကာ နံရံကို ကျောပြင်ကပ်မှီပြီး ဂစ်
တာကြိုးပေါ် လက်တင် ကာ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

"အင်း ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ငါတို့ နဲ့ ရွယ်တူလောက်
ပဲ ရှိဦးမှာ ကွ"

"ရွယ်တူမို့သာပေါ့ကွ နည်းနည်းသာကြီးရင် ငါတို့ ကောင်တွေကို
နားရွက်ဆွဲထိုင်ထ လုပ်ခိုင်း မယ် ထင်တယ်"

"ဟား ဟား ဟုတ်တယ် လူတတ်မကြီးလေ"

အောင်ဝိုင်းပြောတော့ သက်တိုးက သဘောတကျ ရယ်ပေမယ့် သူ မ
ရယ်ဖြစ်။

"ငါက အဲဒီလူတတ်မကို ပညာပေးချင်တာ"

"ဟေ မင်းက"

"ဟုတ်တယ်လေ မတော်တဆ ဖြစ်တာလေး ဒဏ်ရာရတော့ လည်း
အမှတ်တရ ဖြစ်ရုံပေါ့ ခု တော့ကွာ ဂုတ်မဆွဲရုံတမယ် တော်ပြီ နောက်
ဘယ်တော့မှ ဂျင်မပေါက်တော့ဘူး"

"ဂျေ တရားရတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်"

မင်းဇံက ဂစ်တာကြိုးညှိရင်း ခနဲ သလို သက်တိုးကလည်း ရွဲ့၏။

"တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်တာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့ "

"မင်းတို့ က ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး နှိပ်ကွပ်တာလားကွ"

"မနှိပ်ကွပ်ရက်ဘူး ဂျေရာ မင်းတရားရသလို ပြောလို့ ရွဲ့တာ"

"ဟုတ်သားပဲ ဂျေ မင်းက ခုမှ ပုံစံပြောင်းနေတာ အရင်ကဆို ဘယ်
သူဘာပြောပြော အရွဲ့ တိုက်ပြီး ပေကတ်ကတ် ဇွတ်လုပ်တာလေ ဘာ
လဲ ကောင်မလေးက လှလို့ လား"

"ဝါသနာ မပါဘူး"

မင်းဇံတို့ သုံးယောက် ခပ်ငေါ့ငေါ့ မျက်ခုံးပင့်သည် ။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အသားအရည်နဲ့ ကြည် ကြည်စင်စင်လှတဲ့ သူမရဲ့ ခပ်သွက်သွက် ပုံရိပ် လေး ပေါ်လာစဉ် သူ ဦးခေါင်းရမ်း၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် ။

"အဲဒါဆိုလည်း ဂျင်ပေါက်စို့ကွာ"

"ဟုတ်တယ်ကွ ဒီလိုချည်း ဝိုင်းဖွဲ့ရတာ ပျင်းတယ် ဂျင်ပေါက် ကစားရတဲ့ ဖီလင်က ဘာနဲ့ မှ မတူဘူး အာရုံတက်ကြွလန်းဆန်းတယ်လို့ မင်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား လာ ထ "

အရေးထဲ သက်တိုးက သူ့စကားနဲ့ သူ့ကို ပြန်ချည်ကာ ဆွဲထစေသည် ။ သက်တိုးကို သူ တွန်း ပစ်ရင်း

"မကစားဘူးကွာ"

"မင်း မရိုးတော့ဘူး"

"ပြဿနာပဲကွာ အကြွေးက ဆံပင်တောင် မြှုပ်တော့မယ် တော်ကြာ လျော်စရာနဲ့ တိုးနေမှာ စိုးလို့ ကွ "

သူ ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်တော့ သက်တိုးတို့ သုံးယောက် သူ့ကို စိုက်ခနဲ ပြူးကြည့်ကာ ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည် ။

"ဟ ဒါရယ်စရာလား"

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ပြောတော့ သက်တိုးတို့ ပါ ရယ်ပြန်သည် ။ ကျစ် ဒီကောင်တွေ နဲ့ ခက်တော့တာပဲ။

သူ့ကို အချိန်ပြည့် ခနဲ ဖို့ ဟားတိုက်ဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စား နေတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို စိတ်ဆိုးချင်သလိုဖြစ်ကာ ဆတ်ခနဲ ထထွက်

တော့ သုံးယောက်သား ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ သူ့နောက်က စွတ်လိုက် လာသည်။ သူ ခြံပြင်က အုတ်ခုံပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"မင်းအကြွေးတွေ ဆံပင်မြှုပ်တော့မယ် ပြောလို့ သဘောကျပြီး ရယ်တာပါကွာ"

"ဟုတ်တယ် ဂျေ အကြွေးကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ မင်းက ခုမှ အကြွေးများ နေတာကို ရေး ကြီးခွင်ကျယ် ပြောလို့ ရယ်တာပါကွာ"

"စိတ်ဆိုးနဲ့ ကွာ ဟား ဟား"

သူ့အပါး ကပ်ထိုင်ကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောရင်းနှင့် မင်းဇံကပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။ ။ သူ မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း

"ဟုတ်တယ်လေ မင်းတို့ ကောင်တွေကို ဘာအားကိုးလို့ ရဖူးလဲ ပြဿနာဖြစ်လာရင် အချွန်နဲ့ ဝိုင်းမဖို့ ပဲ စောင့်ကြည့်နေကြတာ နောက်ထပ် ပြဿနာမပေါ်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတာ ကို လာရီနေတာ စိတ်ဆိုးတယ်ကွာ"

သူ စိတ်ဆိုးယောင်ပြောမှ သုံးယောက်သား မျက်နှာထား တည်သွားသည်။ ။

"ပျော်စေပျက်စေနဲ့ အချွန်နဲ့ မတာပါကွာ"

"အဲဒါကြောင့် အမြင်ကတ်တာ အောင်ဝိုင်း"

"ကဲ အမြင်မကတ်နဲ့ တော့ကွာ မင်း အကြွေးများ တာ ငါတို့ လည်း အကြွေးများ သလိုပဲ ဘာ ထူးခြားလို့လဲ"

"အံ့မယ် အခုမှ ဆေးခန်းသွားစဉ်က ဆေးဖိုးထုတ်မပေးဘဲနဲ့ "

"ငါတို့ လည်း မင်းလိုပဲ အကြွေးမင်းသားလေ"

"အားလုံးအတူတူနဲ့ အနှုန့်ကွာ"

အခုမှ တစ်သွေးတစ်သံတည်း ညီညွတ်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာ တွေကို ဆွဲ
ထိုးပစ်ချင်စိတ် ကြွလာ သည်။ သူ မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း

"အခုမှ လေသံညှိမနေနဲ့ "

"တကယ်ပြောတာပါကွာ"

"ငါလည်း တကယ်ပြောမယ် နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို မရိုကြနဲ့ "

မင်းဇံတို့ မျက်နှာပေးတွေ မသိမသာ တွန့်သွားပြီး

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဂျေရာ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ မင်းတို့ ရိတာက အဖက်ဖက်က ခံရခက် တယ်ကွ"

"အင်းပါကွာ နောက်မရိတော့ဘူး ဟုတ်တယ်နော် မင်းဇံနဲ့ အောင်ဝို
င်း"

သက်တိုး က မျက်စပစ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဆွယ်လိုက်သည်။ သူ စိ
တ်ဆိုးတာကို မလိုလားတဲ့ မင်းဇံတို့ နှစ်ယောက် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိ
တ်ပြီး

"အင်းပါကွာ မရိဘူး စိတ်ချ" တဲ့

သူ့ရင်မှာ တင်းနေဆဲ သက်မတစ်ချက် ရှိုက်ကာ

"မနေ့က အလွတ်ချည်း အဖြဲခံရတာ နာတယ်ကွ"

"အေးပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့"

"ဘာအခုမှ အေးပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့ သံယောင်လိုက်နေတာလဲ သက်
တိုး"

"ဪ ဟဲ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ အဲဒီမိန်းကလေးက မင်းလို အကြွေးမကြိုက်တာ..."

"ရိပြန်ပြီ နောက်တစ်ခါ"

သက်တိုးမျက်နှာကို ချိန်လိုက်တဲ့ သူ့လက်သီးကို အောင်ဝိုင်း ဆုပ်ကို င်ရင်း ဖယ်ချပြီး

"လက်ငင်းရှင်းတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် ဒင်းထပ်ပြီး အကြွေးတင်သွားတာလေ ဆိုက္ကား ခ၊ ဆေးခန်းခ၊ ပြီးတော့ ဟိုမချောက တက္ကစီပါ ငှားခိုင်းပြီး တက္ကစီနဲ့ အိမ်ပြန်တာ တကယ်ဆို မင်း အဲသလောက် လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး"

"ဪ အခုမှ စာနာပေးနေတာလား"

"အဲဒီ မိန်းကလေးကို မကျေနပ်တာ"

အောင်ဝိုင်းမျက်နှာထားနဲ့ ပြောတော့ သူ့နှုတ်ခမ်း မဲ့ပစ်လိုက် သည်

။

"ဟုတ်တယ် အဲဒီမိန်းကလေးကြောင့် ငါတို့ ဂျင်ပွဲ ပျက်တယ် ဂျေ အကြွေးတင်တယ် ပြီးတော့ ဂျင်မကစားရဲအောင် ဂျေ စိတ်မှတ် ရတယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

သူ သက်ပြင်းချကာ ချွေးစို့ချင်ချင်ဖြစ်တဲ့ နဖူးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ပွတ်လိုက်သည် ။

"နောက်ပြီး ရှိသေးတယ် ဂျေကို မယုံသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အမိဖမ်းပြီး ဆေးခန်းခေါ်သွား တာလေ မိန်းကလေးတန်မဲ့ နည်းနည်း ရဲလွန်းတယ်"

"အဲဒီ မိန်းကလေးကို မင်းတို့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့"

"မင်းကို တမင်ဖွဲ့သလို ဖြစ်နေတာ ကျေနပ်စရာလား"

"မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးကို ငါ့ကိုယ်စား တစ်ခုခု လက်စားချေပေး"

သူ ခပ်သွက်သွက်ပြောလိုက်တော့ သုံးယောက်လုံး မျက်နှာက ကြောင်ကုတ်ခံရသလို မဲ့ရွဲ့ ကာ။

"ဟာ အဲသလိုတော့ မလုပ်ရဲဘူး"

"ဟ မင်းတို့ ပဲ မကျေနပ်ဘူးဆို"

"မင်း မင်း ကိုယ်စားပြောပေးတာ"

"တော်ကွာ မင်းတို့ က ပိုကြောက်ရသေး"

သက်တိုးတို့ စောဒက မတက်ရဲတော့ ဂျေက မထင်ရင် မထင်သလို ပြဿနာထ ရှာတတ် တာ။

"မင်းကော မကြောက်ဘူးလား"

"ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြောက်စရာလား"

"ဟေ"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"မင်းပြောတော့ ဝါသနာ မပါဘူးဆို"

"တော်တော့ကွ မင်းတို့ ပတ်ပတ်ပြီး ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်နေတာ လက်သီးကျွေးဖို့ ကောင်း တယ်"

"လက်သီးတော့ မကျွေးပါနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး တစ်ခုခု ကျွေးလေ"

ကွာ ဗိုက်က အချက်ပေး နေပြီ"

အောင်ဝိုင်းက ဗိုက်ကို ပုတ်ပြရင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ။

"အချက်ပေးရင်လည်း ကိုယ့်စာရင်းနဲ့ ကိုယ် အကြွေးသွားစား ဘယ်သူစာရင်းထဲမှ အကြွေး ပေါင်းမထည့်နဲ့ "

အောင်ဝိုင်းမျက်နှာ တွန့်သွားပြီး

"အင်း ငါတို့ လည်း ဘယ်တော့များမှ အကြွေးစက်ဝိုင်းထဲက လွတ်မလဲ မသိဘူးနော်"

"ကဲပါကွာ ဂျင်မကစားရင်လည်း အပြင်းပြေ လမ်းထိပ် ထွက်ပြီး တစ်ခုခုအကြွေးစားကြတာ ပေါ့ကွာ လာ ဂျေ"

"လာပါကွာ"

မင်းဇံတို့ သုံးယောက် သူ့ကို ချော့ချော့မော့မော့ ဆွဲခေါ်ကြ သည်။ ။ စိတ်ဆိုးမပြယ်ချင်သေးတဲ့ သူ့မျက်နှာက တင်းလျက်

"မလိုက်ဘူး"

"အဲလိုမလုပ်နဲ့ ကွာ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲကွာ"

"ဒီတစ်ခါ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် မင်းဘက်က ငါတို့ဝိုင်းကူမှာ ကွ"

"ဟုတ်တယ် ဂျေ ဒီတစ်ခါ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဆေးခန်းလိုက် မပို့ဘဲ အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းဟားပြီး လစ်ပြေးကြမယ်ကွာ"

သက်တိုးစကားကြောင့် သူ ဟက်ခနဲ ရယ်မိ၏။

"တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ ကောင်"

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရှိတဲ့ သတ္တိ ပြရမှာ ပေါ့ ဟဲ ဟဲ"

"လာပါကွာ"

သူ မငြင်းသာတော့ သူငယ်ချင်းတွေနောက် အလိုက်သင့် ပါသွားသ
ည် ။

မိန်းကလေးရေ

မင်းနဲ့ ငါ နောက်တစ်ခါ မဆုံကြေးနော်။
